

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoCsp/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517216956
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1517216956.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patricie Skotnickej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: Y. N., Š.L. X, P., zastúpeného A. T. Y. R., S.: XX XXX XXX, J. Š. Š. X, R., proti žalovanému: Y. A. T., T..I..N., S.: XX XXX XXX, Y. XX, P., zastúpenému D. Q. J. D. A., T..I..N., S.: XX XXX XXX. Q. XX, P., o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a iné, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 12.08.2020, č.k. 39Csp/216/2017-268, v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 12.08.2020, č.k. 39Csp/216/2017-294, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutom výroku o určení zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.03.2006 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným za bezúročnú a bez poplatkov m e n í tak, že úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.03.2006 je bezúročný a bez poplatkov.

Vo zvyšnom napadnutom výroku o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.03.2006 bezdôvodné obohatenie v sume 1.611,15 eura rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 12.08.2020, č.k. 39Csp/216/2017-268, v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 12.08.2020, č.k. 39Csp/216/2017-294, určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.03.2006 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov (výrok I.), žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.03.2006 bezdôvodné obohatenie v sume 1.611,15 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy č. zmluvy XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.03.2006 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná (výrok III.) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV.).

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobca žiadal žalobou zo dňa 15.11.2017 určiť neplatnosť Dohody o zrážkach zo mzdy č. zmluvy XXXXXXXXXXXX uzavretej medzi žalobcom a žalovaným (ďalej len „dohoda o zrážkach zo mzdy“), ako aj určiť, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Dôvodil, že so žalovaným uzavrel dňa 13.03.2006 úverový právny úkon, ktorý sa stal právnym rámcom na poskytnutie finančných prostriedkov, na základe formulárovej, typovej, predtlačenej spotrebiteľskej - úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“ alebo „úverová zmluva“); tú považoval za problematickú a z eurokonformného hľadiska za neudržateľnú pre množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, ich nečitateľnosť, neprijateľnú rozhodcovskú doložku a sankčné

poplatky. Súčasťou revolvingovej zmluvy bola dohoda o zrážkach zo mzdy, na základe ktorej žalovaný, bez akéhokoľvek súhlasu súdu, požiadal zamestnávateľa žalobcu o výkon zrážok zo mzdy; túto dohodu považoval žalobca za rozpornú s právom Európskej únie (ďalej len „EÚ“), s medzinárodnou zmluvou, a preto za neplatnú v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Keďže u žalobcu vznikla obava, že žalovaný zasiahne do jeho majetku bez prieskumu zmluvných dojednaní zo strany súdu, bol toho názoru, že má naliehavý právny záujem na požadovanom určení; deklaráciou neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy žalovaný stratí legitimitu na použitie tohto zabezpečovacieho inštitútu v spotrebiteľských veciach, čím sa vyrieši jeho neprípustnosť.

3. Súčasťou žaloby žalobcu bol i návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, o ktorom konajúci súd rozhodol uznesením zo dňa 29.11.2017, č.k. 39Csp/216/2017-23, a žalovaného zaviazal zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobcu až do právoplatného skončenia konania vo veci samej; vo zvyšku návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

4. Žalobca podaním zo dňa 09.01.2018 doplnil žalobu a žiadal zaviazat' žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.611,15 eura. Dôvodil, že žalovaný mu z finančných prostriedkov úveru v sume 60.012,-Sk (1.992,03 eura), z ktorých odpočítal poplatok v sume 1.500,-Sk (49,79 eura), poukázal len sumu 58.512,-Sk (1.942,24 eura), ktorú použil na obstaranie nevyhnutných potrieb pre svoju rodinu. Poskytnutý úver riadne splácal až do roku 2008, potom podľa možnosti až v období rokov 2014 až 2017, pričom celkovo uhradil sumu 3.553,39 eura (za obdobie od 04/2006 do 11/2017). Žalobca mal za to, že žalovaným poskytnutý úver je bezúročný a bezpoplatkov, keď v úverovej zmluve absentovalo rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a chýbal v nej i údaj o konečnej splatnosti úveru. Za neprimerané hodnotil vysoké zmluvné pokuty v prípade omeškania splátok, keď tieto kogentne upravuje ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, pričom celkovo vzťah so žalovaným považoval za úžerný, keď z poskytnutého úveru v sume 1.942,24 eura žalovanému uhradil sumu spolu 3.553,39 eura. Žalobca podaním zo dňa 24.01.2018 navrhol, aby konajúci súd určil 1/ bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere, 2/ neplatnosť úverovej zmluvy, ako aj, aby súd prvej inštancie zaviazal žalovaného vydat' mu bezdôvodné obohatenie v sume 1.611,15 eura. Poslednou úpravou/zmenou žalobného petitu žiadal žalobca okrem určenia, že 1/ zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, 2/ dohoda o zrážkach zo mzdy, včlenená do úverovej zmluvy, je neplatná, i o 3/ vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 889,53 eura, ktorú zmenu konajúci súd pripustil na pojednávaní dňa 05.10.2018.

5. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci prvý krát rozsudkom zo dňa 05.10.2018, č.k. 39Csp/216/2017-69, ktorý na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.02.2020, sp. zn. 3Co/2/2019, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd porovnaním znenia petitu žaloby a výrokovvej časti vyhláseného rozsudku zistil, že tieto nie sú totožné, vytknúc konajúcemu súdu, že postupoval v rozpore s ustanovením § 216 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a rozhodol nad rámec žalobného návrhu. Úlohou súdu prvej inštancie v novom konaní preto bolo opätovne sa zaoberať dôvodnosťou toho nároku žalobcu, ktorý sa stal predmetom konania po poslednej úprave žaloby, čo predpokladalo posúdenie úverovej zmluvy z hľadiska obsahových náležitostí v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“), s následným vyhodnotením, či úver poskytnutý žalobcovi možno považovať za bezúročný a bez poplatkov a či v jeho súvislosti došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Zároveň sa mal konajúci súd zaoberať posúdením dohody o zrážkach zo mzdy, tvoriacej súčasť úverovej zmluvy, z hľadiska jej platnosti.

6. Žalobca po vrátení veci podaním zo dňa 26.05.2020 rozšíril žalobu v časti bezdôvodného obohatenia a žiadal o jeho vydanie v sume 1.611,15 eura majúci za to, že takto uplatnený nárok nie je premičaný v zmysle § 107 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Konajúci súd pripustil zmenu petitu uznesením zo dňa 01.07.2020, č.k. 39Csp/216/2017-239. Predmetom sporu sa tak stalo určenie, že 1/ zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.03.2006 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov, 2/ povinnosť žalovaného vydat' žalobcovi zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.03.2006 bezdôvodné obohatenie v sume 1.611,15 eura a 3/ určenie, že dohoda o zrážkach zo mzdy, včlenená do úverovej zmluvy, je neplatná.

7. Súd prvej inštancie ustálil, že sporové strany uzavreli dňa 17.03.2006 zmluvu o revolvingovom úvere, ktorú vyhodnotil za zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pred jej uzatvorením žalovaný skúmal schopnosť žalobcu splácať úver. Žalobca už dňa 19.04.2016 žalovanému oznámil, že o revolving nemá záujem, z čoho súd prvej inštancie vyvodil, že žalobca mal v skutočnosti záujem o klasický úver, a tento mu bol i jednorazovo poskytnutý. Zistiac, že žalovaný zvolil pri uzatváraní úverovej zmluvy postup, pri ktorom sa žiadosť o poskytnutie úveru a samotná úverová zmluva nachádzali na rovnakom dokumente, súd prvej inštancie skúmal obsahové náležitosti úverovej zmluvy. Ustálil, že táto neobsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, konkrétne v bode 6. úverovej zmluvy absentoval údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) a o celkovej čiastke, ktorú musel žalobca ako spotrebiteľ zaplatiť, nachádzajúce sa v bode 5. tohto dokumentu (podľa obsahu návrhu na uzavretie zmluvy), ktoré však nemohli nahrádzať tie údaje uvedené v zmluve samotnej. Z hľadiska dodržania náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere mal relevanciu len bod 6. zmluvy, v ktorom sa zákonom stanovená obligatórna náležitosť (RPMN) nenachádzala. Absencia hodnoty RPMN v úverovej zmluve mala v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru. Konajúci súd doplnil, že i keď nie je nevyhnutné, aby náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadované smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady č. 87/102/EHS (ďalej len „smernica č. 2008/48/ES“) boli obsiahnuté v jedinom dokumente, podmienkou pre tento záver je, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala jasné a zrozumiteľné odkazy na iné písomnosti, a aby tieto iné písomnosti boli odovzdané spotrebiteľovi pred uzavretím úverovej zmluvy tak, aby sa mohol skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami.

8. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti doplnil, že vykonal vlastný výpočet RPMN podľa platného vzorca pre jeho výpočet na internete a dospel k záveru, že jej hodnota pri poskytnutí úveru v sume 1.942,24 eura, 36 splátkach po á 110,67 eura a poplatku za poskytnutie úveru v sume 49,79 eura, predstavovala 74,27%; potom celkové náklady spojené s úverom zodpovedali sume 4.033,91 eura.

9. Podľa mienky konajúceho súdu v úverovej zmluve absentovali aj iné náležitosti, a to dátum prvej a poslednej splátky úveru, ktoré údaje síce žalovaný oznámil žalobcovi po schválení žiadosti o poskytnutie úveru, a to samostatnou listinou s názvom Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 17.03.2006, avšak táto jednostranná listina nemohla účinne dopĺňať podmienky dvojstrannej zmluvy. Žalobca vyplnením úverovej žiadosti adresoval žalovanému návrh zmluvy (§ 43 Občianskeho zákonníka), ktorý žalovaný opatril svojim podpisom, čím vyjadril súhlas s jej obsahom (§ 43c Občianskeho zákonníka); podpísaním žiadosti žalovaným sa z nej stala zmluva a nadobudla účinnosť (článok 2 zmluvných dojednaní zmluvy o úvere).

10. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že i keď žalovaný schválil žalobcovi úver v sume 120.024,-Sk (3.984,06 eura) reálne mu poskytol finančné prostriedky len v sume 58.512,-Sk (1.942,24 eura), keď z úveru v sume 60.012,-Sk (1.992,03 eura) odpočítal poplatok za uzatvorenie zmluvy v sume 1.500,-Sk (49,79 eura). V tejto súvislosti dodal, že v bode 5. obchodných podmienok (zrejme mal na mysli zmluvné podmienky - pozn. odvolacieho súdu), tvoriacich zadnú stranu úverovej zmluvy, bola upravená zmluvná odmena za poskytnutie úveru ako rozdiel medzi nominálnou, t.j. schválenou výškou úveru a čiastkou poskytnutého úveru, pričom za túto treba považovať sumu vyplatenú dlžníkovi po započítaní, bez poplatku za uzavretie zmluvy. Zmluvná odmena, poplatok za poskytnutie úveru, ako aj zmluvná pokuta, upravená v bode 13. zmluvných dojednaní a zodpovedajúca sume 7.457,03 eura, predstavovali neprimerané sankcie, spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Navyiac, zmluvná pokuta nebola individuálne dohodnutá, a preto ju konajúci súd vyhodnotil za neplatnú.

11. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca finančné prostriedky poskytnuté žalovaným v sume 1.942,24 eura čerpal. Podľa karty klienta žalobca uhradil v roku 2006 za obdobie od 18.04.2006 do 18.12.2006 deväť splátok po á 110,67 eura, spolu 996,03 eura, v roku 2007 za obdobie od 23.04.2007 do 06.12.2007 nepravidelne v splátkach celkom 695,47 eura a v roku 2008 nepravidelne celkovo sumu 422,36 eura; spolu žalobca od 18.04.2006 do 07.10.2008 uhradil 2.113,86 eura, a teda o 171,61 eura viac ako bola poskytnutá istina úveru. V období rokov 2009 až 2013 žalobca nevykonával žiadnu úhradu úverovej splátky, pričom od 21.01.2014 do 09.11.2017 uhradil spolu sumu 1.439,53 eura, keď v roku 2014 zaplatil sumu 650 eur, v roku 2015 sumu 50 eur, v roku 2016 sumu 290,89 eura a v roku 2017 sumu 448,64 eura. Žalobca tak uhradil celkovo titulom úveru sumu 3.553,39 eura. V

dôsledku vyhodnotenia úverového vzťahu ako bezúročného a bez poplatkov, bol však žalobca povinný vrátiť veriteľovi/žalovanému iba reálne poskytnutú istinu úveru, a preto sumu 1.611,15 eura, ktorú si žalobca uplatňoval titulom vydania bezdôvodného obohatenia, vyhodnotil súd prvej inštancie za dôvodne uplatnenú.

12. Pokiaľ išlo o dohodu o zrážkach zo mzdy, konajúci súd zistil, že táto bola ako vopred pripravený formulár, inkorporovaná do úverovej zmluvy, a preto žalobca nemal možnosť ju žiadnym spôsobom odmietnuť alebo spochybníť, pokiaľ chcel úver získať. Pohľadávka, ktorú mala dohoda o zrážkach zo mzdy zabezpečovať (tvorená úverom podľa bodu 6. zmluvy, prípadnými revolvingami a príslušenstvom, zmluvnými pokutami a nákladmi súdneho/rozhodcovského konania) bola pritom vymedzená neurčitým spôsobom, pričom ju mohol žalovaný konkretizovať z hľadiska jej výšky, až v momente predloženia dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi žalobcu. V takom prípade táto dohoda, majúca síce oporu v úverovej zmluve, nemohla byť predmetom posúdenia zo strany súdu alebo inej objektívnej inštitúcie z hľadiska jej (ne)prijateľnosti. Ak mala byť dohoda o zrážkach zo mzdy akceptovateľná, mala byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, čo predpokladalo informáciu žalobcu o tom, čo pre neho jej uzatvorenie znamená; táto okolnosť podľa mienky konajúceho súdu však z dohody o zrážkach zo mzdy nebola zrejmá. Vzhľadom na to, že medzi neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka patria, okrem iného aj ustanovenia vyžadujúce od spotrebiteľa, ktorý nespĺnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku, prípadne, ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi, a dohoda o zrážkach zo mzdy uvedené obchádzala, keďže iba na základe jej predloženia a oznámenia výšky dlhu vznikla zamestnávateľovi žalobcu povinnosť vykonávať zrážky z jeho mzdy, dospel konajúci súd k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy narúša smernicou č. 2008/48/ES sledovanú rovnováhu medzi zmluvnými stranami v neprospech práv žalobcu ako spotrebiteľa, a preto je neprijateľná a zároveň v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka neplatná.

13. Súd prvej inštancie v súvislosti s dohodou o zrážkach zo mzdy zároveň podotkol, že žalovaný pristúpil k uplatneniu zrážok zo mzdy v roku 2014, t.j. päť rokov po ukončení úverovej zmluvy, a to i napriek tomu, že žalobca v priebehu rokov 2009 až 2013 neuhradil žiadne úverové splátky a ani nebol žalovaným vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy. Žalovaný tak na základe neplatne dohodnutej dohody o zrážkach zo mzdy vyzval platiteľa mzdy žalobcu na zrážanie už premlčanej pohľadávky zo mzdy, čím získal sumu 1.439,53 eura.

14. Konajúci súd sumarizáciou zistených skutočností a ich posúdením uzavrel, že žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy obchádzal zákon, neuviedol, resp. uviedol neurčito a nezrozumiteľne zmluvné podmienky týkajúce sa hlavného predmetu plnenia v žiadosti/zmluve, pričom žalobca sa s nimi nemal ani možnosť oboznámiť pred podpisom žiadosti o poskytnutie úveru a dohody o zrážkach zo mzdy, a to pokiaľ išlo o údaj o RPMN, ktorý absentoval v časti schváleného úveru v zmluve. Pokiaľ išlo poplatok za poskytnutie úveru ten predstavoval neprijateľnú zmluvnú podmienku a žalovaný ho započítal vopred so sumou poskytnutého úveru. Zároveň konajúci súd vyhodnotil dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorá sa nevzťahovala len na istinu úveru, ako rozpornú so zákonom, a preto neplatnú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na uvedenom základe preto súd prvej inštancie, za súčasnej aplikácie § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), c) veta prvá, d) a písm. e), § 3, § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a), f) až e), ods. 3 až ods. 8 zákona č. 258/2001 Z.z., § 39, § 52, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. k), písm. o), ods. 5, § 451 ods. 2 a § 458 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, považoval celú žalobu žalobcu za opodstatnenú, a tejto v celom rozsahu vyhovel.

15. Súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal proti žalovanému právo na plnú náhradu trov konania.

16. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol vo výrokoch I. a II., podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 písm. b), d), f) a h) C.s.p. a navrhol, aby ho v napadnutých výrokoch odvolací súd zrušil a sám rozhodol tak, že žalobu zamietne. Namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu záveru o tom, čo tvorí úverovú zmluvu, a to i napriek pokynu odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 28.02.2020, sp. zn. 3Co/2/2019. Túto pritom tvoria nielen ustanovenia nachádzajúce sa v listine označenej ako

žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj tie v zmluvných dojednaniach; neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy sa tak stali aj zmluvné dojednania, vrátane príloh, medzi ktoré patrí aj oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Predmetné oznámenie nemuselo byť podpísané oboma zmluvnými stranami, čo podľa mienky žalovaného potvrdzovalo i rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C-42/15, vo veci Home Credit Slovakia proti Klára Bíroová, podľa ktorého je možné uviesť jednotlivé náležitosti úverovej zmluvy v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 13Co/111/2014 a Krajského súdu v Nitre vo veci sp. zn. 25Co/62/2019. Žalovaný bol preto toho názoru, že konajúci súd dospel na základe nesprávnych skutkových záverov k nesprávnemu právnemu posúdeniu o tom, čo tvorí úverovú zmluvu, čo malo následne vplyv i na jeho skutkový záver o absencii údajov o RPMN v zmluve. Ten, podľa oznámenia o schválení úveru dlžníkovi v hodnote 26,51%, bol v súlade s právnou úpravou platnou v čase uzavretia úverovej zmluvy, čo preukazoval i ním predložený vzorec a samotný výpočet RPMN, rovnako ako i stanovisko Slovenskej obchodnej inšpekcie ako príslušného kontrolného a inšpekčného orgánu k spôsobu výpočtu podľa uvedeného vzorca; touto argumentáciou žalovaného sa konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku pritom vôbec nezaoberal, hoci výsledkom jeho činnosti malo byť presvedčivé zdôvodnenie negujúce tvrdenie sporovej strany. Žalovaný podotkol, že pokiaľ konajúci súd odkázal na výpočet RPMN, opomenul uviesť, podľa akého konkrétneho vzorca postupoval, pričom tento nemal ani oporu v žiadnom dôkaze vykonanom v zmysle ustanovení C.s.p.; napokon výsledná hodnota RPMN sa mu javila ako určená podľa vzorca vychádzajúceho z právnej úpravy prijatej po 01.07.2006.

17. Žalovaný konajúcemu súdu vytkol, že bez opory v právnej úprave konštatoval, že v úverovej zmluve nebol uvedený dátum splatnosti prvej a poslednej splátky, ktoré údaje však nepatrili k povinným obsahovým náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých neprítomnosť mala mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v čase jej uzatvorenia; platná právna úprava taký následok spájala len s absenciou údajov o RPMN. Navyiac, súdom prvej inštancie vytknuté nedostatky uviedol v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V tejto súvislosti žalovaný tiež poukázal na to, že konajúci súd sa nesprávne vysporiadal s otázkou samotnej prípustnosti žaloby v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keď určovací výrok predstavoval len predbežnú otázku pre žalobu o plnenie. Zdôraznil, že právny záujem na súdnom konaní musí byť daný vždy, keďže súdne konanie nemôže byť samoučelné a má v zmysle § 131 C.s.p. slúžiť len na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva, avšak s tým rozdielom, že v niektorých prípadoch tento právny záujem vyplýva implicitne z povahy prejednávaneho nároku, ktorý má hmotnoprávnu podstatu, kým pri ostatných ho treba vysvetliť a preukázať; výnimku pritom predstavujú prípady, pri ktorých vzhľadom na osobitosti niektorých vzťahov a zákonodarcom zvolenú koncepciu ochrany práv, vyplýva právny záujem na určení priamo z osobitného predpisu. Vychádzajúc z uvedeného žalovaný zdôraznil, že konajúci súd nezodôvodnil právny záujem žalobcu na samostatnom rozhodnutí o predbežnej otázke vo vzťahu k výroku II. rozsudku, keďže sa obmedzil len na odkaz na ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), ktorý však právny záujem na súdnom konaní *un bloc* nezakladá. Predmetné ustanovenie má vzťah k aplikácii § 137 písm. c) a d) C.s.p., avšak na to, aby sa tieto ustanovenia použili, musí byť splnený i predpoklad uvedený v § 131 C.s.p.

18. Podľa mienky žalovaného sa súd prvej inštancie nevysporiadal s ním vznesenou námietkou premĺčania, majúc za to, že za obdobie troch rokov pred podaním žaloby žalobca neuhradil sumu 1.611,15 eura, ale menšiu. A napokon dospel i k nesprávnemu hodnoteniu úverovej zmluvy z hľadiska toho, či má charakter zmluvy revolvingovej alebo nie. Samotný pojem revolving pritom nenašiel svoju zákonnú definíciu v právnom predpise, ktorý ani neurčuje obchodnú stránku jeho poskytovania. Žalobca legitímne vypovedal poskytnutie revolvingu až po uzavretí úverovej zmluvy; je teda zrejmé, že revolving ani nečerpá, pričom na jeho poskytnutie ani nespĺnil podmienky.

19. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

20. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutých výrokoch I. a II., prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a *contrario*) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie

žalovaného dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 29.11.2022 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

21. Preskúmaním súdneho spisu sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, v ktorom sa tento zaoberal posudzovaním dôvodnosti argumentácie žalobcu o tom, že ním čerpaný úver, poskytnutý na základe zmluvy o úvere, je bezúročný a bez poplatkov, a následne i s jeho skutkovými tvrdeniami o vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného v uplatnenom rozsahu. Súd prvej inštancie vykonal vo veci potrebné dokazovanie, riadne zistil skutkový stav, tento vyhodnotil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam C.s.p. a následne ho i posúdil po právnej stránke podľa príslušných ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z., ako i Občianskeho zákonníka; správne uzavrel, že žaloba žalobcu je dôvodná, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožnil a konštatuje správnosť dôvodov vedúcich súd prvej inštancie k vyhovneniu žalobe žalobcu (§ 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.).

22. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného, odvolací súd sa nestotožnil s tou časťou jeho odvolacej argumentácie, v ktorej konajúcemu súdu vytýkal nesprávne ustálenie obsahu úverovej zmluvy vo väzbe na následný nesprávny záver o absencii údajov o RPMN.

23. V prvom rade hodno uviesť, že žalovaný nijako nespochybnil skutkové zistenie konajúceho súdu, že v bode 6. úverovej zmluvy, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil za akceptáciu návrhu/žiadosti žalobcu o jej uzavretie (tvoriacu bod 5. zmluvy), absentoval údaj o obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravenej v § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z., t.j. o RPMN. Odvolávajúci sa na rozhodnutie Súdneho dvora EU č. C-42/15, vo veci Home Credit Slovakia proti Klára Bíroová, zastával totiž názor, že predmetný údaj bol obsiahnutý v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, na ktoré odkazovali zmluvné dojednania tvoriace jej neoddeliteľnú súčasť. K uvedenému odvolací súd udáva, že Súdny dvor EU v označenom rozhodnutí č. C-42/15, zdôraznil, že požiadavka uviesť v zmluve o úvere, vyhotovenej písomne alebo na inom trvalom nosiči, zrozumiteľne a stručne zákonné náležitosti zmluvy je nevyhnutná na to, aby sa spotrebiteľ mohol oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami. I keď všetky náležitosti zmluvy nemusia byť obsiahnuté v jedinom dokumente, je potrebné, aby tie náležitosti, ktoré vymenúva článok 10 odsek 2 smernice č. 2008/48/ES, boli vyhotovené písomne alebo zachytené na inom trvalom nosiči a tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere. Je preto nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala jednoznačné a presné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce tieto náležitosti, ktoré boli spotrebiteľovi skutočne odovzdané pred uzavretím zmluvy, aby sa mohol skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Informácie o zmluvných podmienkach a dôsledkoch uzavretia zmluvy majú zásadný význam pre spotrebiteľa, najmä ak na základe týchto informácií sa spotrebiteľ rozhoduje, či chce byť viazaný podmienkami, ktoré vopred pripravil dodávateľ/veriteľ. Vzhľadom na nevýhodné postavenie, v ktorom sa nachádza spotrebiteľ voči dodávateľovi, pokiaľ ide o úroveň informovanosti, môže mať spotrebiteľ ťažkosti pri správnom vyhodnotení následkov niektorých zmluvných podmienok, a to i napriek tomu, že boli sformulované z jazykového hľadiska jasne. Posúdenie jasnosti a zrozumiteľnosti zmluvnej podmienky by sa preto nemalo obmedzovať na jej čisto formulačný aspekt, ale podľa toho, či zaručuje spotrebiteľovi informácie, na základe ktorých bude schopný posúdiť výhody a nevýhody uzavretia danej zmluvy a riziká, ktoré mu z toho hrozia. Spotrebiteľ musí nielen pochopiť obsah zmluvnej podmienky, ale aj záväzky a oprávnenia, ktoré s ňou súvisia. Informácie týkajúce sa rozsahu záväzku a základných podmienok jeho budúceho plnenia musia byť preto vyjadrené v písomnej forme a prehľadne, jasným a zrozumiteľným spôsobom, aby spotrebiteľ mohol zvážiť na základe ich posúdenia, či zmluvu uzavrie. Súdny dvor EU teda v predmetnom rozhodnutí zdôraznil nielen nevyhnutnosť toho, aby zmluva o úvere obsahovala jednoznačné a presné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce obligatórne náležitosti zmluvy a aby tieto boli skutočne odovzdané spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy, ale zároveň stanovil i požiadavku jasných a zrozumiteľných odkazov na všetky vedľajšie písomnosti (tzv. transparentnosť odkazu), s tým, že ak požiadavku písomnej formy spĺňa odkaz (inkorporačná doložka), spĺňajú ju aj dokumenty, na ktoré sa odkazuje.

24. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a v ňom obsiahnutý údaj o RPMN, ktoré oznámenie treba považovať za zmluvnými stranami nepodpísaný vedľajší dokument, tento by mohol spĺňať požiadavky vyžadované Súdnym dvorom EU a tvoriť súčasť úverovej zmluvy len v prípade, ak by na neho priamo odkazoval riadne podpísaný zmluvný dokument. Avšak úverová zmluva (ako jediný oboma stranami podpísaný zmluvný dokument, ktorý bol súčasťou spisu) obsahovala odkaz len na zmluvný dokument - zmluvné

dojednania (viď bod 10. zmluvy), bez podpisu zmluvných strán. Pokiaľ zmluvné podmienky obsahovali následný odkaz na oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (viď bod 7.1 písm. g/) išlo len o tzv. ďalší odkaz, ktorý v tomto ohľade nebol prípustný, čo malo za následok, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nebolo možné považovať za súčasť úverovej zmluvy. V takom prípade nemohol odvolací súd akceptovať, že žalovaný ako veriteľ uvádzal zákonnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t.j. údaj o RPMN (až) v listine - oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, a teda nie už v úverovej zmluve, t.j. v listine žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 17.03.2006, podpísanej oboma zmluvnými stranami; tento dokument pritom súd prvej inštancie správne vyhodnotil za riadne uzavretú zmluvu o úvere. Na predmetný záver odvolacieho súdu pritom nemali žiaden vplyv žalovaným označené rozhodnutia Krajského súdu v Prešove (sp. zn. 13Co/111/2014) a Krajského súdu v Nitre (sp. zn. 25Co/62/2019), nakoľko názorom v nich vyjadreným nebol nijako viazaný.

25. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné poukázať na to, že žalovaný si vo svojej argumentácii ohľadne toho, čo tvorilo obsah úverovej zmluvy sám odporoval, keď v odvolaní proti v poradí prvému rozsudku súdu prvej inštancie (č.l. 79 a nasl.) uviedol, že návrh na uzavretie úverovej zmluvy a jeho prijatie boli obsiahnuté na listine označenej ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy; z nej mali potom vyplývať nielen údaje o úvere, o ktorý žiadal žalobca, ale i identické údaje úveru, ktorý on schválil, nepovažujúc pritom oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi za akceptáciu žiadosti o úver v zmysle § 43c Občianskeho zákonníka, ale len za listinu potvrdzujúcu údaje vyplývajúce zo zmluvy o úvere. Naproti tomu v odvolaní proti preskúmanému rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný argumentoval, že úverovú zmluvu netvorí len návrh/žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru a jeho akceptácia, ale i zmluvné dojednania, vrátane oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, na ktoré tieto zmluvné dojednania odkazovali a v ktorých sa nachádzal i rozhodujúci údaj o RPMN. Túto argumentáciu žalovaného však vyhodnotil odvolací súd za nesprávnu, a to práve s poukazom na skutočnosti vyplývajúce z rozhodnutia Súdneho dvora EU č. C-42/15. V tomto smere pritom hodno podotknúť, že i podľa zmluvných dojednaní článok 2 bod 2.1 predstavovala vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná dlžníkom len návrh na uzatvorenie zmluvy; táto bola uzatvorená a nadobúdala platnosť až podpisom oboch zmluvných strán, keď jej účinnosť sa odvíjala od odoslania oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

26. Vychádzajúc z obsahu žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 13.03.2006, je zrejme, že žalovaný pri prijatí, resp. schválení úveru (bod 6.) neuviedol rozhodujúci údaj ohľadne RPMN, ktorý patril k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z.; jej absenciu právna úprava platná a účinná v čase uzatvorenia úverovej zmluvy pritom sankcionovala následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Za tejto procesnej situácie žalovaný nedôvodne konajúcemu vytýkal nesprávne zistenie skutkového stavu a následne i nesprávne právne posúdenie poskytnutého úveru ako bezúročného a bezpoplatkov. Konajúci súd síce formulačne nesprávne vyjadril následok predpokladaný v § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z., keď, spájajúc ho s úverovou zmluvou, vyhlásil túto, a nie úver samotný, za bezúročný a bezpoplatkov, avšak túto formulačnú chybu napravil postupom podľa § 388 C.s.p. odvolací súd tak, že formálne zmenil napadnutý výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie tak, aby tento zodpovedal zákonnému zneniu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z.

27. Pokiaľ v tejto súvislosti žalovaný namietal, že sa konajúci súd nevysporiadal s otázkou prípustnosti žaloby v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keď túto pripustil s poukazom na § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý však podľa neho právny záujem na súdnom konaní en bloc nezakladá, odvolací súd dáva do pozornosti, že podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.01.2022, sp. zn. 4Cdo 223/2020, uverejneného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov č. 2/2022, pod č. 10, umožňoval podanie žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru režim zákona č. 258/2001 Z. z., ako i zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Je teda zrejme, že žalobu tohto charakteru ako žalobu o určenie právnej skutočnosti, ktorej prípustnosť musí v zmysle § 137 písm. d) C.s.p. vyplývať z osobitného predpisu, pripúšťa zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa; tento osobitný právny predpis potom oprávňoval žalobcu ako spotrebiteľa na podanie takej žaloby. Vzhľadom na to, že predmetná určovací žaloba má povahu žaloby podľa § 137 písm. d) C.s.p. je irelevantné skúmať, či na jej podanie má, resp. mal žalobca právny záujem (naliehavý) v zmysle § 137 písm. c) C.s.p., ako nesprávne argumentoval žalovaný; rozhodujúce je len to, že osobitný právny predpis žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pripúšťal.

28. Pokiaľ išlo o ostatné obsahové náležitosti úverovej zmluvy, ako dátum splatnosti prvej a poslednej splátky, ktorých absenciu v úverovej zmluve vzhliadol konajúci súd, tu odvolací súd musel prisvedčiť žalovanému, že tieto údaje skutočne nepatrili k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s ktorých absenciou by zákon č. 258/2001 Z.z. spájal následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru; taký záver však konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ani nevyslovil. Rovnako podľa mienky odvolacieho súdu konajúci súd neposudzoval, či v danom prípade sporové strany uzavreli zmluvu revolvingovú alebo nie, keď len poukázal na to, že žalobca mal záujem a žalovaného požiadal o klasický úver, čomu napokon nasvedčovalo i jeho oznámenie, že o revolving nemá záujem (viď bod 14. odôvodnenia); nedôvodná preto bola polemika žalovaného v tomto smere, ktorá napokon ani nemala vplyv na správnosť záverov súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

29. Vo svetle vyššie uvedených skutočností a prijatého záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu údajov o RPMN, nebolo potrebné, aby sa konajúci súd vôbec zaoberal posudzovaním správnosti jeho hodnoty, ku ktorému postupu sa vzťahovala ďalšia odvolacia argumentácia žalovaného. Odvolací súd preto nepovažoval za dôležité sa v okolnostiach danej veci k tejto odvolacej námietke žalovaného bližšie vyjadrovať.

30. A napokon pokiaľ žalovaný v odvolaní konajúceho súdu vytýkal, že sa nezaoberal a nevysporiadal s ním uplatnenou námietkou premlčania, odvolací súd udáva, že z obsahu súdneho spisu vyplýva, že splnomocnený zástupca žalobcu upravil podaním zo dňa 25.05.2020 žalobný návrh a odvolávajúc sa na § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka a plynutie desaťročnej premlčacej doby žiadal zaviazť žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.611,15 eura. Žalovaný na predmetný návrh žalobcu reagoval v podaní zo dňa 12.06.2020 vyjadrujúc nesúhlas s aplikáciou desaťročnej premlčacej doby, v rámci ktorej sa premlčí právo na vydanie bezdôvodného obohatenia len vtedy, keď bolo získané úmyselne, pričom úmysel musí smerovať k bezdôvodnému obohateniu a musí existovať v čase jeho získania. Podľa žalovaného žalobca neuviedol a ani nepreukázal jedinou skutočnosť o jeho vedomosti o nadobudnutí bezdôvodného obohatenia; tú nemohlo založiť nereálne tvrdenie o jeho vedomosti o porušovaní právnych predpisov. Žalovaný sa viac k plynutiu premlčacej doby nevyjadril, neuviedol a nekonkretizoval skutočnosti, z ktorých by malo vyplývať premlčanie práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

31. Vo svetle týchto skutočností sa odvolací súd nemohol stotožniť s názorom žalovaného o relevantnom uplatnení námietky premlčania, ktorá patrí k prostriedkom procesnej obrany a procesného útoku (§ 149 C.s.p.). Námietka premlčania totiž musí vychádzať a byť vymedzená opisom rozhodujúcich skutkových tvrdení (skutočností), z ktorých vyplýva, v akom rozsahu a na akom základe sa žalovaný domnieval, že nárok uplatnený žalobcom je celý, prípadne len v časti premlčaný; také okolnosti však žalovaný, ktorý bol v konaní kvalifikovane zastúpený, v priebehu konania na súde prvej inštancie neuviedol, a tieto nevyplývali ani z jeho podania zo dňa 12.06.2020; v ňom sa totiž len vyjadroval k aplikácii desaťročnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaný až v odvolaní konkretizoval námietku premlčania (rozsah), považujúc za premlčanú len časť žalobcom nárokovanej sumy, a to s ohľadom na plynutie trojročnej objektívnej premlčacej doby, ním uvádzané skutočnosti predstavovali neprípustné novoty v zmysle § 366 C.s.p., na ktoré odvolací súd nemohol prihliadať.

32. I napriek vyššie uvedenému záveru však odvolací súd považoval za potrebné uviesť vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že k aplikácii ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka z hľadiska dĺžky premlčacej doby sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí vo veci sp. zn. 7Cdo 268/2021, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2022, pod č. 15. V ňom dovolací súd zdôraznil, že analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora EU, č. C - 485/19 zo dňa 22.04.2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. V predmetom rozhodnutí Súdny dvor EU konštatoval, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave stanovujúcej, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o

nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice č. 2008/48/ES sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Preto v prípade žaloby spotrebiteľa (tu žalobcu) o vydanie bezdôvodného obohatenia, majúcej základ v tom, že žalovaný ako dodávateľ v rozpore so zákonnou úpravou neuviedol v zmluve o úvere obligatórnu náležitosť zmluvy (tu RPMN), čo malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, platí desaťročná všeobecná premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bez nutnosti žalobcu preukazovať, že veriteľ úmyselne porušil jeho práva ako spotrebiteľa.

33. S poukazom na vyššie uvedené a jeho sumarizáciou, vzhľadom na to, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o určení úveru za bezúročný a bez poplatkov, pričom relevantne nespochybnil skutkové zistenia a následné právne posúdenie a závery konajúceho súdu týkajúce sa vzniku, existencie a výšky bezdôvodného obohatenia získaného na úkor žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplnčiacim rozsudkom v napadnutom výroku o určení zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.03.2006, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, za bezúročnú a bez poplatkov zmenil podľa § 388 C.s.p. tak, že úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.03.2006 je bezúročný a bez poplatkov, a v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v sume 1.611,15 eura potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p.

34. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov celého (prvoinštančného a odvolacieho) konania podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ako v konaní plne úspešnému, priznal proti žalovanému, ktorý úspech nemal, plný nárok na náhradu trov konania.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).